

VILNIAUS APYGARDOS ADMINISTRACINIS TEISMAS

SPRENDIMAS LIETUVOS RESPUBLIKOS VARDU

2018 m. kovo 8 d.
Vilnius

Vilniaus apygardos administracinio teismo teisėjų kolegija, susidedanti iš teisėjų Ryčio Krasausko (kolegijos pirmininkas ir pranešėjas), Ivetos Pelienės ir Rasos Ragulskytės-Markovienės, teismo posėdyje rašytinio proceso tvarka išnagrinėjo administracinę bylą pagal pareiškėjos viešosios įstaigos „Radviliškio rajono paramos centras“ skundą atsakovei Visuomenės informavimo etikos asociacijai, tretiesiems suinteresuotiems asmenims Mariui Aleksišiui ir Antanui Čepononiui, dėl sprendimo panaikinimo.

Teismas

n u s t a t ė:

1. Pareiškėja VšĮ „Radviliškio rajono paramos centras“ (toliau – ir Redakcija) kreipėsi į teismą su skundu (Elektroninės bylos Nr. eI-1115-968/2018 (toliau – e. byla) 1 t., b. l. 1–10), kuriuo prašoma panaikinti Visuomenės informavimo etikos asociacijos (toliau – Asociacija) Visuomenės informavimo etikos komisijos (toliau – Komisija) 2017-11-21 sprendimą Nr. EKS-52/17 „Dėl pripažinimo padarius Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso pažeidimus“ (toliau – Sprendimas) ir iš atsakovės priteisti bylinėjimosi išlaidas.

2. Pareiškėja skunde nurodo, kad ji leidžia savaitraštį „Radviliškio kraštas“ (toliau – Savaitraštis), kuris laikytinas visuomenės informavimo priemone Lietuvos Respublikos visuomenės informavimo įstatymo (toliau – VIĮ) prasme. Komisija skundžiamu Sprendimu pripažino, kad M. Aleksišio publikacijoje „Kaltinamojo A. Čeponio baudžiamoji byla eina į pabaigą“, paskelbtoje 2017-05-26 Savaitraštyje Nr. 21/138 (toliau – Publikacija), buvo pažeistas Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso (toliau – Kodeksas) 31 straipsnis, nustatantis, jog žurnalistai, viešosios informacijos rengėjai ir skleidėjai privalo laikytis nekaltumo prezumpcijos, žmogų kaltu gali pripažinti tik teismas įsiteisėjusiu sprendimu arba nuosprendžiu. Komisijos sprendimas buvo priimtas išnagrinėjus atsakovei pateiktą Radviliškio rajono savivaldybės (toliau – Savivaldybė) mero A. Čeponio skundą, kuriame, pastarojo teigimu, Publikacijoje buvo paskleista tikrovės neatitinkanti, jo garbę ir orumą žeminanti informacija, įskaitant ir nuotrauką su A. Čeponio atvaizdu, šį asmenį įvardijant korumpuotu valdininku, nes A. Čeponis niekada nebuvo nuteistas dėl korupcinio pobūdžio nusikaltimų. Pareiškėja su Sprendimu nesutinka, teigia, kad nepažeidė Kodekso 31 straipsnio ir kitų nuostatų, o tik siekė sąžiningai informuoti Savivaldybės gyventojus apie vykstantį baudžiamąjį procesą, kuriame buvo teisiami Savivaldybės meras A. Čeponis, Savivaldybės tarnautojai, esami ir buvę Savivaldybės tarybos nariai, verslo subjektai. Sprendimas nėra pakankamai motyvuotas, todėl neaišku, kodėl Komisija padarė išvadą, jog

Publikacija pažeidžia Kodekso 31 straipsnio reikalavimus taip pat neaišku, kodėl atmesti pareiškėjos paaiškinimuose nurodyti argumentai, jog nekaltumo prezumpcija Publikacijoje negalėjo būti pažeista, nes šioje informacijoje nebuvo nurodyta, kad A. Čepononis būtų įvykęs kokias nors konkrečias nusikalstamas veikas. Komisija nepagrįstai plečiamai aiškino konstitucinio nekaltumo prezumpcijos principo turinį, nes jis, visų pirma, sietinas su baudžiamojo proceso teise, šiame kontekste veikiančių pareigūnų įgaliojimais. Išankstinis kaltės konstatavimas ar tam artimi teiginiai visuomenės informavimo priemonėje negali būti laikomas šio principo pažeidimu. Komisija nekaltumo prezumpcijos pažeidimą grindė tuo, kad A. Čepononis niekada nebuvo nuteistas už korupcinio pobūdžio veikas, tačiau žodžiai „korupcija“, „korumpuotas“ yra ne nusikalstamų veikų pavadinimai, bet bendro pobūdžio tam tikro neigiamo reiškimo apibūdinimai. Be to, Komisija, vertindama, ar A. Čepononis buvo nuteistas už korupcinio pobūdžio veikas išėjo tiek už skundą padavusio A. Čepononio skundo, tiek už Publikacijos ribų, kadangi R. Čepononis skundėsi dėl žodžių junginio „korumpuoti valdininkai“ žinių neatitikimo tikrovei kontekste, o Publikacijoje nebuvo naudojamas žodžių junginys „korupcinio pobūdžio veikos“. A. Čepononis nepagrįstai Publikaciją ir ją iliustruojančią nuotrauką siejo tik su savimi, nors Publikacijoje rašoma apie 2017-05-23 Šiaulių apygardos teisme vykusį teismo posėdį, jo eigą, atliktus procesinius veiksmus ir kitų kaltinamųjų atžvilgiu, tiksliai nurodomas A. Čepononio teisinis statusas – kaltinamasis, įtariamas nusikalstamų veikų įvykdymu. Publikacijoje paskleistas žodžių junginys „korumpuoti valdininkai“ apima ir kitų, baudžiamojoje byloje teisiamų Savivaldybės pareigūnų, tarnautojų elgesio įvertinimą. Minėtu išsireiškimu buvo pareikšta nuomonė apie Šiaulių apygardos teisme teisiamus asmenis, kurių vienas įsiteisėjusiu teismo nuosprendžiu pripažintas kaltu dėl kyšininkavimo (Lietuvos Respublikos baudžiamojo kodekso 225 straipsnio 1 dalis), o dar mažiausiai du prisipažino kaltais dokumentų klastojimu ir piktnaudžiavimu tarnyba įgyvendinant Europos Sąjungos lėšomis finansuojamą projektą. Publikacijoje paskleista informacija vertintina kaip nuomonė, t. y. įvykių vertinimas, kuriai tiesos ir tikslumo kriterijai netaikomi. Teisė skleisti informaciją Europos Žmogaus Teisių Tesimo (toliau – EŽTT) jurisprudencijoje suprantama ir kaip provokuojančios, hiperbolizuotos nuomonės paviešinimas, be to, teisė kritikuoti savivaldybių veiklą įtvirtinta Lietuvos Respublikos konstitucijoje (toliau – Konstitucija), VII nuostatose. Pareiškėja pabrėžia, kad A. Čepononis dėl einamų Savivaldybės mero pareigų laikytinas viešu asmeniu, kuriam taikomos kritikos ribos žymiai platesnės. Regioninė spauda turi ne tik teisę, bet ir pareigą kritikuoti vietos valdžią, jei tik yra pagrindas. Publikacija buvo vienas iš straipsnių ciklo, kuriame rašoma apie didžiulį rezonansą ne tik Savivaldybėje, bet ir visoje šalyje sukėlusį įvykį – Šiaulių apygardos teisme nagrinėjamą baudžiamąją bylą, kurioje buvo teisiami ne tik Savivaldybės meras A. Čepononis, bet ir buvęs Savivaldybės administracijos direktorius, du buvę tarybos nariai, du Savivaldybės tarnautojai, taip pat kiti asmenys. Pareiškėja atkreipė dėmesį, kad apie A. Čepononio ir kitų Savivaldybės pareigūnų galimai įvykdytas nusikalstamas veikas nuo 2011 metų buvo rašoma visos šalies žiniasklaidoje, nurodė skunde konkrečių publikacijų datas ir rengėjus, pažymėjo, kad daugumoje publikacijų, tame tarpe ir publikacijų antraštėse, naudojami žodžiai ar žodžių junginiai „korupcija“, „stambi korupcija“, „korupcijos byla“, „korupcijos skandalas“, „korupciniai nusikaltimai“. A. Čepononis nesikreipė į Savaitraščio redakciją dėl, jo manymu, tikrovės neatitinkančios ir garbę bei orumą žeminančios informacijos paneigimo. Pareiškėja įtaria, kad A. Čepononis siekia pareiškėją, kaip viešosios informacijos rengėją, pašalinti iš 2018 metų pradžioje ketinamo rengti konkurso dėl Savivaldybės informacijos viešinimo.

3. Atsakovė Asociacija atsiliepime (e. bylos 1 t., b. l. 36–39) su pareiškėjos skundu nesutinka, prašo jį atmesti kaip nepagrįstą. Nurodo, kad nors A. Čepononis, būdamas Savivaldybės meru, laikytinas viešuoju asmeniu ir visuomenė, žiniasklaida turi pagrįstą interesą juo domėtis, o jo kritikos ribos yra daug platesnės, nei privačių asmenų, nei Lietuvos Respublikos įstatymai, nei Kodeksas nenumato išlygų, leidžiančių pažeisti nekaltumo prezumpciją, kai skelbiama informacija

apie viešąjį asmenį. Komisija nesutinka su pareiškėjos skundo argumentais, kad nekaltumo prezumpcijos pažeidimu nelaikytina visuomenės informavimo priemonėje paskelbta bendro pobūdžio informacija apie asmenį. Publikacijoje A. Čepononis įvardintas korumpuotu valdininku, korupcija apima tokias nusikalstamas ar teisės aktais draudžiamas veikas kaip kyšininkavimas, piktnaudžiavimas tarnyba, prekyba įtaka, protekcionizmas, nepotizmas, mokesčių vengimas, sukčiavimas, o asmens įvardinimas korumpuotu laikytinas ne bendro pobūdžio neigiama informacija, o kaltinimu įvykdžius vieną ar daugiau šių veikų. Kodekso 31 straipsnio reikalavimas laikytis nekaltumo prezumpcijos yra skirtas žurnalistams, viešosios informacijos rengėjams ir skleidėjams, t. y. pareiškėjai, kaip viešosios informacijos rengėjai, ir Publikacijos autoriui. Todėl pagal Kodekso reikalavimus nekaltumo prezumpciją gali pažeisti ne tik pareigūnas, bet ir viešosios informacijos rengėjai, ką skundžiamu sprendimu ir konstatavo Komisija. Komisijos teigimu, Publikacijos teiginys „korumpuoti valdininkai“ skirtas ir A. Čepononiui, Publikacijos iliustravimas nuotrauka, kurioje jis pavaizduotas su kitu teisiu asmeniu, antraštė ir turinys sudarė neabejotiną įspūdį skaitytojui, kad A. Čepononis yra vienas iš korumpuotų valdininkų. Redakcijos pateiktos kitų visuomenės informavimo priemonių publikacijos nereikšmingos skundžiamo Komisijos sprendimo pagrįstumo kontekste.

4. Trečiasis suinteresuotas asmuo M. Aleksiūnas atsiliepime (e. bylos 1 t., b. l. 28–29) prašė panaikinti Sprendimą, palaikė pareiškėjos skunde išdėstytus argumentus. Papildomai paaiškino, kad jis yra Publikacijos autorius, dalyvavo baudžiamosios bylos, kurioje kaltinamas buvo ir A. Čepononis, teismo posėdžiuose. Savo nuomonę grindė bylos nagrinėjimo metu sužinotais faktais ir turėjo pagrindą padaryti Publikacijos išvadas bei informuoti visuomenę, kad A. Čepononis diskreditavo mero institucijos vardą, pažemino savivaldos prestižą ir autoritetą. Politiko elgesys, kai siekiama naudoti bendrapartiečių valdomai įmonei, visuomenėje suprantamas ne tik kaip nederamas, pažeidžiantis politikams keliamus aukštesnius standartus, tačiau ir kaip neigiamas, korumpuotas reiškinys. Apie tokį politiko elgesį visuomenė turi pagrįstą interesą žinoti. Publikacijos autorius prašė pakeisti Komisijos posėdžio laiką, nes negalėjo jame dalyvauti ir pateikti paaiškinimų dėl svarbių priežasčių, tačiau Komisijos atstovas nesutiko to padaryti, todėl M. Aleksiūnas negalėjo pasinaudoti savo teise pateikti paaiškinimus dėl ginčo Publikacijos. Pabrėžė, kad A. Čepononio skundą dėl Publikacijos išnagrinėjo ir Žurnalistų etikos inspektorius, tačiau 2017-12-21 sprendimu Nr. (SK-116)SPR-174 skundą pripažino nepagrįstu.

5. Trečiasis suinteresuotas asmuo A. Čepononis teismui atsiliepimo nepateikė, pozicijos dėl pareiškėjos skundo neišreiškė, apie šias procesines teises buvo informuotas tinkamai (e. bylos 1 t., b. l. 18–20).

Teismas

k o n s t a t u o j a :

6. Nagrinėjamoje byloje ginčas kilo dėl Komisijos Sprendimo, kuriuo Pareiškėja pripažinta pažeidusia Kodekso 31 straipsnį, teisėtumo ir pagrįstumo.

7. Remiantis surinktais rašytiniais įrodymais nustatyta, kad:

7.1. Savaitraštyje „Radviliškio kraštas Nr. 21 (138), portale www.radviliskiokraštas.lt 2017-05-26 paskelbta publikacija „Kaltinamojo A. Čepononio baudžiamoji byla eina į pabaigą“ (Publikacija) (e. bylos 1 t., b. l. 44, 64–65). Publikacija iliustruota nuotrauka, po kuria parašyta „Kaltinamieji A. Čepononis ir E. Pranevičius“. Publikacijos pradžioje nurodyta: „Gegužės 23 d. Šiaulių apygardos teisme toliau buvo nagrinėjama *korumpuotų valdininkų* baudžiamoji byla. Posėdyje toliau buvo tęsiama kaltinamųjų, tarp jų ir dabartinio Radviliškio rajono mero A. Čepononio, įtariamų baudžiamųjų veikų įvykdymu, apklausa ir spęsti kiti procesiniai veiksmai“. Iš

Publikacijos turinio matyti, kad joje A. Čepononis įvardijamas kaip „kaltinamasis“, „įtariamasis baudžiamųjų veikų vykdymu“.

7.2. Dėl Publikacijoje paskelbtos informacijos A. Čepononis 2017-08-14 pateikė Komisijai skundą¹, kuriuo prašė Redakciją išpėti dėl Kodekso 3, 31–32, 53 straipsnių nuostatų pažeidimų ir įpareigoti juos pašalinti, pripažinti Savaitraštį neetišku leidiniu.

7.3. Išnagrinėjusi A. Čepononio 2017-08-14 skundą, Komisija 2017-11-21 priėmė Sprendimą (e. bylos 1 t., b. l. 40–42, 53–54). Sprendime, be kita ko, konstatuota, kad: pareiškėjas (A. Čepononis) yra Savivaldybės meras, todėl laikytinas viešuoju asmeniu, kurio kritikos ribos platesnės, tačiau nei įstatymai, nei Kodeksas nenumato išlygų, kada gali būti pažeidžiama nekaltumo prezumpcija skelbiant informaciją apie viešąjį asmenį; Publikacijos antraštė, turinys, pateikimo forma šalia patalpinant nuotrauką su A. Čepononio ir kito asmens atvaizdais, statistiniam informacijos vartotojui sudaro išpūdį, kad A. Čepononis yra vienas iš korumpuotų valdininkų. Komisija, atsižvelgusi į tai, kad A. Čepononis niekada nebuvo nuteistas ar nubaustas už korupcinio pobūdžio veikas, ko neginčijo ir Redakcija, Sprendime priėjo išvados, kad Publikacijoje buvo pažeista asmens nekaltumo prezumpcija. Sprendime Komisija, vadovaudamasi VII 46¹ straipsnio 3 dalies 2 ir 3 punktais, 6 dalimi: 1) pripažino, kad Redakcija Publikacijoje pažeidė Kodekso 31 straipsnį (jame nustatyta, kad žurnalistai, viešosios informacijos rengėjai ir skleidėjai privalo laikytis nekaltumo prezumpcijos; žmogų kaltu gali pripažinti tik teismas įsiteisėjusiu sprendimu arba nuosprendžiu); 2) įpareigojo Redakciją paskelbti šį sprendimą Savaitraštyje.

8. Pareiškėja prašo panaikinti Sprendimą, nes, jos nuomone, ji visiškai nepagrįstai pripažinta pažeidusia Kodekso 31 straipsnį, o Sprendimas nemotyvuotas. Asociacija teigia, kad A. Čepononis Publikacijoje įvardintas korumpuotu valdininku, taip pažeidžiant pareiškėjo nekaltumo prezumpciją.

9. Sprendime iš esmės konstatuota, kad Kodekso 31 straipsnis ir A. Čepononio nekaltumo prezumpcija buvo pažeista Publikacijos sakinyje „Gegužės 23 d. Šiaulių apygardos teisme toliau buvo nagrinėjama korumpuotų valdininkų baudžiamoji byla“, pavartojus frazę „korumpuotų valdininkų“, dėl ko, pasak Komisijos, įvertinus šios frazės pavartojimo kontekstą, statistinis informacijos vartotojas galėjo nuspręsti, jog vienas šių „korumpuotų valdininkų“ yra nuotraukoje pavaizduotas A. Čepononis. Todėl nagrinėjamu atveju būtina įvertinti, ar Publikacijos teiginys „korumpuotų valdininkų“, įvertinant Publikacijos turinį ir pateikimo kontekstą, pažeidė A. Čepononio nekaltumo prezumpciją.

10. Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo (toliau – ABTĮ) 56 straipsnio 6 dalyje nustatyta, kad teismas įvertina įrodymus pagal vidinį savo įsitikinimą, pagrįstą visapusišku, išsamiu ir objektyviu bylos aplinkybių viseto išnagrinėjimu, vadovaudamasis įstatymu, taip pat teisingumo ir protingumo kriterijais. Iš ABTĮ 57 straipsnio 6 dalies taip pat seka, kad įrodymų vertinimas, kaip objektyvios tiesos nustatymo procesas, grindžiamas subjektyviu faktoriumi – vidiniu įsitikinimu. Šiame kontekste paminėtina ir tai, kad, sprendžiant analogiškas bylas, teismų praktikoje ne kartą yra pabrėžta, kad publikacijos teiginiai turi būti vertinami visos publikacijos ir kitų su aprašoma situacija susijusių publikacijų kontekste, atsižvelgiama į sakinių konstrukciją, minčių dėstymą, logines paskelbtos informacijos sąsajas; publikacijos teiginių negalima vertinti izoliuotai, atsietai nuo viso publikacijos teksto (žr., pvz., LAT 2006-02-22 nutartį civilinėje byloje Nr. 3K-3-142/2006; LVAT 2014-04-22 nutartį administracinėje byloje Nr. A⁸²²-104/2014, 2014-06-19 nutartį administracinėje byloje Nr. A⁶⁶²-1281/2014, 2015-04-20 nutartį administracinėje byloje Nr. A²⁰⁷-261/2015, 2016-08-25 nutartį Nr. A-1804-662/2016).

¹ Pažymėtina, kad šio dokumento nėra suformuotoje e. bylos medžiagoje. Kadangi atsakovė nustatyta tvarka per Elektroninių paslaugų portalą šį priedą yra pateikusi kaip atsiliepimo į skundą priedą Nr. 1, kas nurodyta pačiame atsiliepime, jis laikytinas dokumentu, pateiktu teismui.

11. Nagrinėjamos bylos kontekste paminėtina, kad saviraiškos laisvės turinys ir ribos yra įtvirtinti ne viename teisės akte, yra susiformavusi pakankamai plati šių teisės aktų aiškinimo ir taikymo praktika:

(1) Konstitucijos 25 straipsnio 1 ir 2 dalyse įtvirtinta teisė turėti įsitikinimus, taip pat įsitikinimų išraiškos ir informacijos laisvę. Konvencijos 10 straipsnio 1 dalyje įtvirtinta teisė į saviraiškos laisvę, apimanti laisvę turėti savo nuomonę, gauti ir skleisti informaciją bei idėjas, o Europos Sąjungos pagrindinių teisių chartijos 11 straipsniu garantuojama saviraiškos, informacijos, žiniasklaidos laisvė ir pliuralizmas;

(2) Konstitucinis Teismas yra ne kartą pabrėžęs pamatinį konstitucinės informacijos laisvės, be kita ko, apimančios ir masinės informacijos priemonių teisę nekliudomai ieškoti, gauti ir skleisti informaciją bei idėjas, vaidmenį siekiant užtikrinti ir plėtoti atviros, teisingos, darnios pilietinės visuomenės idealą, taip pat jos, kaip būtinos prielaidos demokratijai sukurti ir išsaugoti, vaidmenį (žr., pvz., 1995-04-20, 1997-02-13, 2002-10-23 nutarimus);

(3) EŽTT jurisprudencijoje saviraiškos laisvė laikoma vienu esminių demokratinės visuomenės pagrindų, ji taikoma netgi tokiam informacijos ir idėjų skleidimui, kuris gali žėisti, šokiruoti ar trikdyti, pagal ją bet kokios saviraiškos laisvės įgyvendinimo išimtys turi būti aiškinamos griežtai, o apribojant šią laisvę, privalo būti pateikiami svarbūs ir pakankami motyvai (žr., pvz., 1999-01-21 sprendimą byloje *Janowski prieš Lenkiją*, pareiškimo Nr. 25716/94; 1999-11-25 sprendimą byloje *Nilsen ir Johnsen prieš Norvegiją*, pareiškimo Nr. 23118/93; 2007-01-09 sprendimą byloje *Kwiecień prieš Lenkiją*, pareiškimo Nr. 51744/99). EŽTT savo praktikoje pabrėždamas pamatinį žiniasklaidos vaidmenį visuomenėje bei poreikį užtikrinti išskirtinę saviraiškos laisvės apsaugą, nurodo, kad nepagrįstas ribojimas neleistų užtikrinti žiniasklaidos, kaip „viešojo sarginio šuns“ vaidmens (žr., pvz., EŽTT 1994-09-24 sprendimą *Jersild prieš Daniją*, 2012-02-07 sprendimą *Axel Springer prieš Vokietijos Federacinę Respubliką*) ir kad žurnalistų saviraiškos laisvė gali apimti tam tikrą perdėjimą ar provokaciją bei hiperbolizavimą (žr., pvz., EŽTT 2005-02-15 sprendimą *Steel ir Morris prieš Jungtinę Karalystę*);

(4) LVAT ne kartą yra konstatavęs, kad: teisę į saviraišką galima riboti tik įstatymo pagrindu, jei tai būtina siekiant apsaugoti žmogaus sveikatą, garbę ir orumą, privatų gyvenimą, dorovę ar konstitucinę tvarką; konkuruojant dviem teisiniams gėriams (teisei į saviraiškos laisvę ir teisei į asmens garbės bei orumo apsaugą), labai svarbu nustatyti teisingą pusiausvyrą; svarbią reikšmę saviraiškos laisvės ir asmens garbės bei orumo gynimo kontekste turi atskira subjektų grupė – politikai ir kiti viešieji asmenys, kuriems nustatytas didesnis tolerancijos kritikai; vis dėlto žurnalistų teisė informuoti visuomenę bendrojo intereso klausimais nėra absoliuti; kitų asmenų reputacija ir teisės gali būti pagrindas fundamentaliajai žiniasklaidos teisei apriboti; žurnalistai privalo veikti sąžiningai, pateikti tikslią ir patikimą informaciją, laikydamiesi žurnalistinės etikos reikalavimų (žr. pvz., 2015-04-29 nutartį administracinėje byloje Nr. A-207-261/2015).

12. Publikacijos turinį (žr. šio teismo sprendimo 7.1 punktą) įvertinusi visos Publikacijos ir kitų su aprašoma situacija susijusių publikacijų (žr., pareiškėjos atsiliepime nurodytas publikacijas (e. bylos 1 t., b. l. 8 – 10)) kontekste, atsižvelgiama į sakinių konstrukciją, minčių dėstymą, logines paskelbtos informacijos sąsajas, teisėjų kolegija daro išvadą, kad joje A. Čeponio statusas baudžiamosiose bylose įvardijamas tiksliai – kaltinamasis baudžiamojoje byloje. Būtent toks A. Čeponio procesinis statusas *expressis verbis* (lot. k. aiškiais žodžiais; tiesiogiai) nurodytas tiek Publikacijos pavadinime, tiek antraštėje po nuotrauka (e. bylos 1 t., b. l. 12), tiek Publikacijos tekste (jame tai pakartota net 6 kartus). Atsižvelgdamas į tai, teismas nesutinka su Komisijos Sprendime išreikšta nuomone, kad statistinis informacijos vartotojas perskaitęs sakinyje „Gegužės 23 d. Šiaulių apygardos teisme toliau buvo nagrinėjama korumpuotų valdininkų baudžiamoji byla“, pavartotą frazę „korumpuotų valdininkų“ galėjo nuspręsti, jog vienas „korumpuotų valdininkų“ yra A. Čeponis. Taip pat sutiktina su pareiškėja, kad A. Čeponis nepagrįstai Publikaciją ir ją

ilustruojančią nuotrauką siejo tik su savimi. Remiantis tais pačiais argumentais, kaip nepagrįstas atmetinas Asociacijos atsiliepime nurodytas teiginys, kad Publikacijoje A. Čeponis įvardintas korumpuotu valdininku.

13. Teisėjų kolegija, įvertinusi visą su Publikacija susijusį byloje esančiais įrodymais pagrįstą kontekstą (*inter alia* (lot. k. be kita ko) tai, kad, kaip nustatyta, Publikacijoje minimas baudžiamasis procesas yra susijęs su aukšto regioninio politiko (A. Čeponis yra Savivaldybės meras) galimai padarytomis korupcinio pobūdžio veikomis, ši procesą plačiai aprašė daugelis žiniasklaidos priemonių), daro išvadą, kad nagrinėjamu atveju nėra jokie pagrindo teigti, kad Publikacijos autorius ar ją paskelbęs Savaitraštis, būtų veikęs nesąžiningai, pateikęs netikslią ir nepatikimą informaciją, ar kad nagrinėjamu atveju būtų nesilaikyta žurnalistinės etikos reikalavimų, įskaitant, numatytojo Kodekso 31 straipsnyje.

14. Atsižvelgiant į tai, kas išdėstyta darytina išvada, kad Komisija nagrinėjamu Sprendimu nepagrįstai konstatavo, kad Publikacijoje buvo pažeista A. Čeponio asmens nekaltumo prezumpcija, pripažino, kad Redakcija Publikacijoje pažeidė Kodekso 31 straipsnį ir įpareigojo Redakciją paskelbti Sprendimą Savaitraštyje. Todėl pareiškėjos skundas tenkintinas, Sprendimas naikintinas.

15. Pareiškėja ir atsakovė procesiniuose dokumentuose išdėsto daugiau argumentų, tačiau, teismo nuomone, jie nėra esminiai sprendžiant šią administracinę bylą ir (arba) niekaip nekeičia šiame teismo sprendime padarytos išvados. Todėl dėl jų teismas nepasisakys. Šiame kontekste paminėtina, kad EŽTT ir LVAT praktikoje ne kartą pažymėta, jog teismo pareiga pagrįsti priimtą spendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliam atsakymui į kiekvieną argumentą (žr., pvz., EŽTT 1994-04-19 sprendimą *Van de Hurk prieš Olandiją*, 1997-12-19 sprendimą *Helle prieš Suomiją*; LVAT 2011-11-14 nutartį administracinėje byloje Nr. A²⁶¹-3555/2011).

16. Pareiškėja prašo priteisti bylinėjimosi išlaidas. Pagal ABTĮ 40 straipsnio 1 dalį proceso šalies teisė į teismo išlaidų atlyginimą siejama ne tik su reikalavimu, kad ši šalis būtų laimėjusi bylą, bet ir iš dalies procesinio pobūdžio reikalavimu pagrįsti turėtas bylinėjimosi išlaidas. Bylinėjimosi išlaidos gali būti laikomos pagrįstomis tik tada, kai nurodomos išlaidos ne tik realiai yra patirtos, bet jos patirtos būtent dėl konkrečios bylos nagrinėjimo teisme. Todėl proceso šalis, prašanti priteisti jai bylinėjimosi išlaidų atlyginimą, turi nurodyti konkrečias bylinėjimosi išlaidas ir pateikti konkrečius įrodymus, patvirtinančius, kad ji patyrė atitinkamas išlaidas būtent dėl procesinių veiksmų, atliktų toje konkrečioje byloje. Pagal ABTĮ 41 straipsnio 1 dalį, prašymai atlyginti išlaidas, nepaduoti teismui iki bylos nagrinėjimo iš esmės pabaigos, turi būti paduoti teismui ne vėliau kaip per keturiolika dienų nuo sprendimo įsiteisėjimo. Nagrinėjamu atveju pareiškėja teismui nepateikė išlaidų (išskyrus žyminį mokestį) apskaičiavimo ir pagrindimo įrodymų, tačiau tai gali padaryti per keturiolika dienų nuo šio teismo sprendimo įsiteisėjimo dienos. Atsižvelgiant tai, šis pareiškėjo prašymas priteisti bylinėjimosi išlaidas paliekamas nenagrinėtu.

Vadovaudamasis Lietuvos Respublikos administracinių bylų teisenos įstatymo 88 straipsnio 2 punktu, 132, 133 straipsniais, teismas

n u s p r e n d ž i a :

Pareiškėjos viešosios įstaigos „Radviliškio paramos centras“ skundą tenkinti.

Panaikinti Visuomenės informavimo etikos asociacijos Visuomenės informavimo etikos komisijos 2017-11-21 sprendimą Nr. EKS-52/17 „Dėl pripažinimo padarius Lietuvos visuomenės informavimo etikos kodekso pažeidimus“.

Sprendimas apeliacine tvarka per vieną mėnesį nuo jo paskelbimo gali būti skundžiamas Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui, skundą paduodant tiesiogiai Lietuvos vyriausiajam administraciniam teismui arba per Vilniaus apygardos administracinį teismą.

Teisėjai

Rytis Krasauskas

Iveta Peliene

Rasa Ragulskytė-Markovienė